

ANTONELLA CILENTO

Nápolyi bestiárium

(BESTIARIO NAPOLETANO)

SELLŐK, HOMÁROK, BIKÁK, PÁVÁK ÉS MAJMKOK

A tér egész enyhén lejt, nem áll rajta templom, jó karban lévő, öreg paloták övezik, középen oroszlánok kerítette emlékmű. Sikkes hely, Fulvio Rendine így énekelte meg az ötvenes években: „Azám, azám, a Mártírok tere, a jampik törzshelye, emitt egy oroszlánfej, amott egy oroszlánszáj, Ciao Fifi, Ciao Nanà, csók a családnak!” Mostanában kissé elhanyagolt, távolról sem olyan pörgős, mint a múlt század közepén, amikor Nápolyt a háború után elárasztotta a vágy, hogy élvezze az életet, úgy, ahogy egykor a Boldog Békeévekben, mikor Nápoly, noha politikai szerepét már elvesztette, de még fővárosként tündökölt.

Ha az ötvenes években az aranyifjakat jampiknak hívták, akkor itt még látni jampikat, selyemsálban parádézó vén kecskéket, kimért, festett szőke hölgyeket, derékra kötött dzsekiket, bankkártyával tömött tárcákat, szaggatott, csípő alá eresztett, minimum párszáz eurós farmereket, amit egyformán viselnek jómódú idős urak meg a fiatalok (közéjük vegyülve a nem kimondottan fiatalok is). Jampecek népesítik be a tér magasabb végén árnyat adó kávéházat, jampecek szállják meg este a Chiaia felé vivő Cavallerizza utca sarkán álló Cimmino presszót, robogóik nyergéből flegmán és látványosan tesznek a nekik köszönhetően alig araszoló forgalomra. Akárcsak csóro rokonaik a Spanyol negyedben, ezek is szétszolizva, márkás cuccokat villantva, unott képpel, hidrogénezett frizurával nyomják egyre, hogy „ja, ja”. A különbség a ruhák árcéduláin és az arcvonásokon mutatkozik meg. Ezek osztrák bárónők és francia tábornokok gyenge másolatai, a Spanyol negyedben lakók viszont jórészt disznóorrúak, ganajtúrók, parasztok vagy spanyol katonák ivadékai, akiket hajdan, az ezeröt százados években a város azon kerületében szállásoltak el regimentszámra. De mindez édeskeveset számít, hiszen ugyanazokat a drogokat tolják, ugyanazt a pénzt költik, ugyanazokat a vágyakat kergetik.

Meglehet, a gazdasági válság okozta szorongás árnyéka vetül a nagy jólétre, a Mártírok tere környékén pezseg az élet. Itt shoppingolni úriasszonyosikk, de szombaton és vasárnap az Ezrek utcában tolonganak a vidékiek is, a költségek immár minden, csak nem a csúcson lévő kevesek kiváltsága.

A nagy divatházak, a Vuitton, a Hermes előtt hosszú sorok kígyóznak, a kirakatokban szinte mindig hiányoznak az észveszejtően magas árak. Maffiózócsmeték, úrgazdagok, az úri felső osztály vállat vállnak vetve szórják apuci pénzét; vakságuk a jómódúak örök vaksága. Talán soha nem volt ilyen erős a jelenben, a jelennek élés felelőtlensége, mint napjainkban, pontosan ez a nemtörődomség jellemzi az embereket a dekadens korokban, ami a nagy történelmi felfordulások előtti időszakokban. (Nincs messze már az az idő sem, amikor az épp felnövő dzsentrinek nemzedék herdálni kezdi vagyonát, adósságokba verni magát, s közel már a veszedelmes viszonyok, az ármánykodás ideje is.)

A tér közepén álló emlékmű – amit 1866 és 1868 között emeltek Alvino tervei alapján – senkinek nem mond már semmit, eredeti üzenete a feledés homályába vész. A minap, mikor arra jártam, épp valami divatfotós lövöldözte nagy lelkesen valamelyik oroszlán tátott száját, majd biztos bevágja egy csontsovány modell mögé háttérnek.

Mert hiszen a négy oroszlán a legfontosabb nápolyi forradalmi mozgalmakat volna hivatott megjeleníteni: az 1799-est a haldokló, az 1820-ast a kardra harapó, az 1848-ast az álló, az egységes Olaszország 1860-as születését pedig a dühös bestia. Sergio Delli helytörténész meséli, hogy eredetileg azért készült, mert a negyvennyolcas események után az urak ezzel akarták kiengesztelni a tömeget, mellyel csúnyán elbántak (II. Ferdinánd felemás alkotmányt adott népének, erre az emberek az utcára mentek, aminek véres megtorlás lett a vége). A Bourbon király ezzel akarta jelezni, hogy békét kíván kötni.

A teret akkoriban még Santa Maria a Cappellának hívták (a Feltrinelli könyv-áruház mögötti Cappellavecchia utca őrzi a hajdani név emlékét), ezt szemelték ki a faragott oszlopfővel ellátott pillér számára, ám a munkával megbízott építész, Catalano nem találta alkalmasnak a helyszínt.

Alvino épp akkoriban fejezte be ugyanitt a Nunziante palota építését, nem értett egyet kollégájával, addig nyüstölte a hatóságokat, míg rá nem bízták az emlékmű kivitelezését. A hely nevet váltott, Béke térnek keresztelték át, ám Ferdinánd meghalt, a munka pedig félbe maradt; aztán jöttek a vörösingesek, a tér közepén ott árválkodott a csupasz oszlop, az embereknek pedig kisebb dolguk is nagyobb volt annál, hogy vele foglalkozzanak. Aztán, mikor végre megszületett az egységes nemzetállam, a polgármester felkérte Alvinót, hogy fejezze be végre, de most már szóljon a szabadság nápolyi mártírjairól. A négy oroszlán elkészítését négy művészre – Busciolanóra, Listára, Riccára és Solarira – bízták, az oszlop tetején pedig a győzelem szárnyas istennője foglalta el a Bourbonok által eredetileg ide tervezett Béke Madonna helyét.

A tér történelmi üzletei közül mindenképp meg kell emlékeznünk a Morziello butikról, ahol hajdanán a vásárlóknak frakkban és kesztyűben szolgálták fel a teát. Mára egyedül csak a Bowinkel-féle régiségkereskedés kirakata idézi azokat az időköt, amikor itt volt a Nápolyba látogató angolok találkahelye, s Pompei felfedezése után a külföldieket kiszolgáló antikváriusok egyik központja. A Domenico Morelli utcán akad még néhány régi, műtárgyra és szőnyegre szakosodott galéria, annak a múlttá vált ízlésnek az utolsó nyomai, amely a luxust a régiségekben látta, s amelyet a kortárs művészet divatja és a gazdag parvenük – akiket errefelé páváknak hívnak – kultúra iránti érzéketlensége sópört el úgy, hogy írmagja is alig maradt.

Hál' istennek állnak még viszont a gyönyörű paloták: mindenekelőtt IV. Ferdinánd szeretőjének, Floridia hercegnőjének (pontosabban a férjének) egykori lakhelye. Az eredeti épületet 1746-ban Ario Goffredo tervei alapján alakították át, aztán Niccolini, a San Carlo operaház építészé dolgozott rajta. Aztán ott a Calabritto palota, amelyet III. Károly vásárolt meg csillagászati összegért, 34.000 dukátért, hogy aztán a Calabrittók visszaszerezzék s Vanvitellivel átdolgoztassák a homlokzatát. Ebben lakott a két híres hadvezérfívér, Florestano és Guglielmo Pepe. De ne feledkezzünk meg a tizenkilencedik század építészetének fent emlegetett gyönyörű példájáról, az Alvino által megálmodott Nunziante palotáról sem.

Homlokzatokban, szemöldökfákban, párkányzatokban élő múlt. Manapság a tér keresi új arcát, ennek leglátványosabb jele a könyvruház – ne feledjük, a közelmúltban sorra eltűnt régi stílusú boltok között ott van Mario Giuda könyvkereskedése is, az egymás hegyére-hátára hányt könyvkupacokon mászkáló (bár az utolsó időkben mind fáradtabban mozgó) macskával, az olvasás szerelmeseinek paradicsoma, a művelt és kíváncsi nápolyiak immár történelemmé vált találkakehelye. A nemrég átadott Feltrinelli viszont a Chiaia negyedbe vonzott olyan figurákat, akik addig ismeretlenek voltak errefelé, kispénzű diákokat, írókat, mindenféle rendű és rangú, legváltozatosabb korú olvasókat, meg a fiatalokat, akik zenét hallgatni, filmet vásárolni járnak ide.

Egyszóval a tér, melynek mindig is része volt a különféle embertípusok keveredése, most újfajta hibridizáció korát éli. Annyira sikkes a hely, hogy olykor már szinte vicces; ha tele volna turistával, egészen olyan volna, mint a Piazza di Spagna Rómában, vagy mint a Monteleone utca (ha akkora volna a gazdagság, mint Milánóban). Fényár, történelmi újságok szerkesztőségei, a beavatottak látogatta galériák.

Napos időben igazán érdemes letelepedni az oroslánok tövében (amiket a gyerekek mászókának használnak). Ma már inkább ironikus, mint igazi emlékezethelyei azoknak a nápolyi forradalmaknak, melyek oly sokszor szolgáltatták ki a várost az erőszaknak.

A negyed a nápolyi sellők és a bikák birodalma, ezek a lények mindig is itt nyüzsögtek és nyüzsögnek. A sellő elnevezés az itteni nyelvben azzal a szellővel rokon, amely az ember alfeléből szökik ki; tehát közönséges nőszemélyt jelent. Az olaszban viszont a szájból kisikló levegőt jelöli, tehát itt is, ott is olyan testi funkció, ami gyakran hangot is ad.

Létezik egy variánsa, a néma sellő, ez az affektáló értelmiségit jelöli: valami olyan dolog, ami, lévén hangtalan, teljesen jelentéktelen. A sellő csupa ékszer, csupa cicoma, de a bikák sem kevésbé. A nápolyi bika csak itt él, különös fajta, helyi neve, a fariniello, a híres-neves kasztrált énekesről, Farinelliről vététt; létük lényege a széptevés, az üres fecsegés, közel állnak a csak a szexért élő csődörökhöz, de azért mégsem azok; leginkább afféle csélcscsap Casanováknak mondhatnánk őket.

Errefelé úgy mondják, játssza a bikát. Meg úgy, hogy az a nő egy sellő. Mintha arra akarna a népnyelv utalni, hogy a bika egy viselkedésmód (van egy másik nagyon nápolyi mondás: tele van a város mőrikákkal, azaz olyanokkal, akik másnak mutatják magukat, mint amik), míg a sellő legbelsőbb lényegét mutatja ki. Ahogy az lenni szokott, igazi maskulin definíciók – egyértelmű nemiszerep-meghatározások.

A Nápolyban megfordult vezérbikák közül nem hiányozhatott Giacomo Casanova sem. A vele kapcsolatos históriának sok köze van a d' 'o gas palotához, ahogy a helyiek hívják a valamikori Pignatelli rezidenciát, ekként emlékezve meg az épület másik híres lakójáról, Edgar Degas-ról, a festőről (bár lehet, hogy él a névben az egykor a restaurálást irányító építész, Stefano Gasse emlékezete is).

Járjunk erre télvíz idején, egy decemberi kora estén: a Jézus tér, ahol a palota áll, karácsonyi díszkivilágításban ragyog. Lampionok a téren, lampionok a kör-

nyező műemléképületek udvarán, élénk színű sálakban parádézó fiatalok, a boltok percek múlva zárnak, már megkezdődtek a leárazások, de senki nem vásárol, csak a szemét lakatja jól. A napnak ebben az órájában, a sötét hidegben, amikor olyan hideg száll alá, hogy a jégdara szítál, ami bármelyik pillanatban havazássá erősödhet, a Pignatelli palota alszik, magába burkolózva álmodik. Akár egy jókora, szépen kikévelt macska, párját ritkítő példány, amely most a toalett után jól megérdemelt pihenésben gubbaszt.

Ilyenkor elképzeli az ember, ahogy a kapun kisurran egy sovány férfi árnya; öltözéke finom selyem, mintha maszkabálba tartana, elhagyja a palotában található lakosztályát, s hosszú, alvajáró léptekkel veti magát a Santa Chiara mögötti sikátorokba. A felsőváros felé veszi az irányt, sorra járja a kocsmákat, bárkat, klubokat, elcseveg a pirszinges lányokkal, hogy aztán egy sarok mögött soros szeretőjét karolva elnyelje a sötét.

Igen, Giacomo Casanova jól érezné magát a mai Nápolyban is; talán kicsit fanyalogna, hogy a mai kisasszonykák túlságosan közömbösek udvarlási technikái iránt, mert úgy általában tesznek az udvarlásra. De feltalálná magát, a város pedig még mindig a kedvére való volna, romlást árasztó és lerobbant atmoszférájával, az éjjel vörösbe és fuksziába öltöző lokálokkal, melyek nappali fényben nem látszanak többnek rossz krimónál, késdobálónál.

Mint mondtam, Casanova a Pignatelli palotában, a Jézus térről a Monteolivetora ereszkedő Trinità Maggiore utcában lakott, hogy egész pontosak legyünk, az 53. szám alatt. Az épületet talán a nagy Ferdinando Sanfelice tervezte, tömbje még mindig impozánsnak hat, korábban pedig kifejezetten hatalmas kiterjedésű volt, tartozott hozzá egy nagy park is, amit Paradicsomnak neveztek. Híres viszály mérgezte a Pignatellik és a szomszédos parkot birtokló d'Avalosok kapcsolatát, utóbbi kertnek is beszédes neve volt, az volt az Ékkő, s a mai Maddaloni palotához tartozott. Történt ugyanis, hogy Vasto d'Avalos márki élvezni kívánta volna a Paradicsom látványát is, így hát lakosztályt építtetett a maga telkének keleti mezsgyéjére, pedig a szokás és az illem úgy diktálta volna, hogy átellenben, a nyugati határra húzzon épületet. Mire Nicola Pignatelli, Monteleone hercege rögvest kiszolgáló barakkokat telepített a maga telkének Sant'Anna dei Lombardi felőli oldalára, megakadályozva ezzel, hogy a szomszéd a park fái közé kukucskáljon. A nagy építkezésekre ma egy tábla emlékeztet a dátummal: 1718. Kevéssel ezután a hercegi rezidenciát több lakásra osztották, a Pignatellikkal rokon Pandola família is bebútorozott, nevüket ma a szomszédos palota őrzi.

Ezeket a lépcsőket koptatta tehát kevéssel később, az ötvenes-hatvanas években Casanova. Akkoriban már Carlo Carafa és Vittoria Guevara (aki a Bovino hercegnője címet viselte) tulajdonában állt, akik fáraókártyával (a hagyomány úgy tartja, Casanova rendszeresen vesztett) és szép asszonyokkal marasztalták a híres-neves velenceit.

Itt tartózkodásához kötődik egy pikáns anekdota is, maga Casanova meséli el emlékirataiban. Don Carlo, hogy kivágja a rezet illusztris vendége előtt, bemutatta neki saját szeretőjét, Leonildát. Az első, formális találkozáskor a San Carlo Operaházban került sor, az ismeretségnak aztán oly viharos kapcsolat lett az eredménye, hogy a kalandor és a hölgy már a kézfogót terveztette. Leonilda azonban nem me-

hetett férjhez anyja jóváhagyása nélkül. Ám amikor Casanova felkereste a hölgyet, hogy megkérje lánya kezét, rá kellett jöjjön, az anyósjelölt nem más, mint egy bizonyos Lucrezia Monti, aki annak idején, férjes asszonyként, Tivoliban volt a szeretője, midőn náluk lakott, Leonhilda pedig e kapcsolatból született leánya. Így hát Casanova ejtette a házasságot, de felelevenítette a viszonyt az anyával, akitől azt is megtudta, Leonhilda csak azért lett névleg Carlo Carafa szeretője, hogy annak impotenciáját leplezzék (volt ugyan a hercegnek gyermeke, de hitvese valószínűleg más férfiakat is ágyába engedett). Évekkel később, Salernóban járva Casanova újra találkozott az anyával és a lányával, addigra Leonhilda hozzáment egy szintén impotens, köszvényes vénemberhez. A nagytermészetű velenceit ezúttal már nem érdekelte az incestus, és viszonyba bonyolódott Leonhildával, aki Sorrento egyik csodaszép villájában látta vendégül.

A Pignatelli palota későbbi történeti már korántsem ilyen szaftosak, az épületet megvásárló Degas család – először a bankár Hilaire, aztán a festő leánygyermekai laktak benne – semmiféle botrányba nem keveredett. Manapság csöndes, átlagos társasház, ha beleskelődünk a kapun, a portás ránk förmed, mit báméskodunk. Nincs itt semmi rejtegetni való, azt hiszem. Kár. Már a bikák sem a régiék.

De folytassuk a jellegzetes városi állatfajok bemutatását! Muszáj szólnunk az úgynevezett homárokról is (hogy miért e név, ki tudja), azaz a meleg férfiokról. A név azonban ennél tágabb értelemben is használatos, kifejezetten becsmérlő akkor lehet, ha a nőies jampecokat értik alatta. A homároknak semmi közük a fiúlánnyokhoz, azaz a transzvesztitákhoz, róluk máshol még ejtünk szót. Aztán ott vannak még a majmok, a kis köcsögök, akik, a fent már említett kifejezéssel, mórifikálják magukat. Majompofák, ahogy az olasz mondja, orángutánok, mukifejek (ha minden igaz, innen jön a mugli a *Harry Potter*ben), azaz kövér, agyalágyult, fiatal férfiak, akik gyakran a szülők zsarnoksága alatt élnek, mert nem méltó öröksei a családi vérvonalnak.

A Mártírok terének környékén honos jámbor faunának természetesen megvan a maga életritmusa: egyedei napközben shoppingolnak, éjszaka buliznak. Az általuk belakott vidéket nevezik errefelé bulinegyednek. Csapódjunk csak hozzájuk!

„Hogy milyen az éjszaka Nápolyban? Órült! Csupa kreativitás!” – mondja kacagva Dominique D’Amboriso, a szuperszőke, szuperelegáns és mindig a maximumon pörgő piáros. Másfél éve van a szakmában, számos klub közönségkapcsolatait intézi, cévéjében komoly tanulmányok és biztosítási tanácsadói szakmai tapasztalat. Ha választani kell, szórakozókkal dolgozzon az ember vagy vidéki káreseteket intézzon, nyilván az első kínál nagyobb perspektívát, kíván nagyobb tudást, az van közelebb a valós emberi kapcsolatokhoz. „Ha valakit szórakozni kísérsz, lazítani, nem veheted félvállról; ez a munka talpraesettséget, udvariasságot, etikus hozzáállást kíván – magyarázza Dominique –, ez egy olyan állás, ahol a kis hibák súlyos következményekkel járnak, katasztrófává dagadnak. Ha csak egy pillanatra is elveszted az önuralmad, ha nincs benned ezer százalékos empátia és előzékenység, ha nem tudod profin kezelni a helyzeteket, könnyen véget ér a karrier.”

Hogy mi is egy piáros dolga? Röviden: bulikat fejleszt. „Teljesen véletlenül csöppentem bele. Massimo Italiano, az Upstroke vezetője hívott, tudod, Nápoly egyik kultikus klubja ez, ahol az élő koncertezés kész rituálé. A nápolyi zenei

kultúra számos nagy alakja indult innen Tullio De Piscopótól Edoardo Bennatóig, itt akármikor összefuthatsz olyan figurákkal, mint Peppino Di Capri. Másfél éve Massimo, miután látta, milyen jó érzéssel bánok az emberekkel, hogy milyen finoman, de hatásosan vonok be embereket dolgokba, rákérdezett, nincs-e kedvem kipróbálni ezt a munkát. Én meg igent mondtam. Azóta már én is a pírárosok nagy családját boldogítom. Jobban lehet dolgozni, ha segítjük egymást, ha áramlik az információ, ha figyelünk egymásra, ha teamként dolgozunk, és nem lépünk folyton a másik lábára.”

Dominique-vel a Chiaia negyedben találkozom, egy bárban, szombaton. A tavasz alighogy nekilendült, késő délután van, még előttünk az egész hosszú éjszaka. Nápolyban a bulihét csütörtöktől vasárnapig tart, s hála a kellemes klímának és a helyiek vérmérsékletének – más olasz városoktól eltérően –, jórészt vagy teljes egészében az utcán zajlik. Kivel találkozhatunk éjjelente a bulinegyed utcáin? „Legény- és lánybúcsúk, mindenféle maskarákba öltözők, csupa Fellinis figura...” – magyaráz Dominique. Látszik rajta, hogy noha munkája az éjszakai pörgés, imádja is. Ez egy életfilozófia.

Tényleg olyan kemény a píráros élet? A hét első fele nyugis, a közönség hétfőtől szerdáig csak a saját munkájára koncentrál, nem is gondol a hétvégére, de a szakma ekkor sem pihen. Mítíngelnek, terveznek-szerveznek, kiértékelik az előző napokat, és próbálják finomítani a rendszert. Csütörtökön aztán a Chiaia kis bárjaiban megindul a sürgés-forgás, a péntektől vasárnapig tartó forró éjszakák előkészítése.

Ezeket a presszókat vegyes közönség látogatja, jár ide mindenféle életkorú, rendű és rangú vendég, ki-be járkálnak az utcákra nyíló kis helyiségekben, iszogatnak, falatoznak, örök mediterrán after hour. Az emberek lazítanak, nem úgy a píráros: „Ezen az estén hintjük el a magokat, ekkor vadásszuk le azokat, akik aztán velünk nyomulnak.” Telefonnal a fülükön élnek, de mindenekelőtt az egész héten dübörgő tamtamot használják, a Facebookot. A közösségi hálóból lehet letapogatni, milyen hétfégre készülődik, hányan fognak felbukkanni egy bizonyos eseményen, amit épp szervezel, vagy ahol csak besegítesz, de amibe mindig teljesen odateszed magad, időt, energiát nem kímélve. Mi az a szám, amivel elégedett lehetsz? Mikor mondhatod, hogy bejött a dolog? „Hááát... Ha behúzol négy-, ötszáz embert, akkor ott van az este...”

Kétféle esemény létezik: vannak a sorozatszerűen, ugyanazon forgatókönyv szerint ismétlődők, melyeket az egyes klubok mindig a hét ugyanazon napján tartanak, és vannak a „one night” típusúak, a különleges esték, amikor valami ritkán látható banda lép fel. És hogy mi a legcukibb buli? Parti egy nyári estén, a Baia erőd tövében, a kis tengerparti strandon, ahol reggel fürödni is lehet egy csónakról ugrálva; vagy a „fluor bulik”, amikor a résztvevőknek egységes dress code szert kell beöltözni, amikor mindened, az utolsó kiegészítőig tiszta fluoreszkáló szín. Általában jazzbárral indul az este, aztán dj szett, diszkó. És persze evés-ivás. A píráros többnyire százalékra dolgozik, a résztvevők és a fogyasztás alapján. „A vendégek viszont nem csak számok; fontosnak tartom a profizmust, meg hogy mindig jelen legyél, és törődj az emberekkel azután is, hogy megfűzted őket. Csupa jó ismerős, haver; ha jön egy új arc, körbekérdezek, leveszem az infót. Nápoly egy meglehetősen családias közeg; szölvünk a barátoknak, azok meg jönnek. Vagy

nem. Vannak kollégák, akik ilyenkor besértődnek... Én viszont figyelek, hogy a két dolgot külön kezeljem: hívom a barátaimat is, de ha végül nincsenek ott, semmi gond. Jó dolog egy piáros haversága, mert kedvezményt kapsz, spórolsz, tehát ki vagyunk kicsit használva... Ami viszont a munkát illeti, azt gondolom, fontos a profizmus, azt gondolom, azokkal érsz el igazán jó eredményeket, akik a Facebookon találnak rád; felbukkan egy új arc a hálón, aztán az este végén odalép megköszönni, mert jól érezte magát, és ha jól érezte magát, meg fog jelenni máskor is, mert most már tudja, hogy amit kínálok, az jó, és megvan a személyes bizalom is...”

Dominique megtanulta, ez a szakma azzal jár, hogy bármilyen kellemetlen is, de le kell mondani a magánszférád egy részéről: „Megyek az utcán, az emberek meg felismernek, érzem, hogy bámulnak... Nápoly igazából egész kicsi hely.” Mindenki ölelgeti, mindenki trécselni akar vele, csupa hús ez a város, kannibálok lakják. „Igyekszem mindig rendelkezésre állni, mert nincs mese, a bizalom kialakulásához idő kell.” A készségesség azt is jelenti, hogy az ember mindig felveszi a soha ki nem kapcsolt telefont; gyakran megesik, hogy épp aznap estére sminkeli magát, amikor rácsörögnek, hogy s mint lesz akkor a buli. „Elképesztő, milyen bamba és feledékeny ez a város... Ha feldobunk egy másnapi eseményt, egész délelőtt és délután újra és újra meg kell osztani. Péntektől vasárnapig már nem ér el az emlékezet...” A vendéglistákat általában este hatkor zárják, de még utána is bőven jönnek a hívások, az üzenetek, mert az élet tizenegy körül kezdődik. Klubja válogatja, de reggel négy előtt biztos nem ér véget az éjszaka, vasárnap kicsit hamarabb, mert aztán ugye kezdődik a hét.”

Hogyan szűritek a közönséget? „Aki spórolni akar – mostanában ez nagyon dívik –, talál olyan helyet, ahol akár tíz euróért kap zenét, italt, ételt... De ott nehéz szelektálni... Az én célközönségem a harmincas-negyvenes korosztály, abból is az a csoport, ami minőségi kiszolgálást és nyugit akar. Vannak például az úgynevezett divatetek. Ide azok jönnek, akik mindenből a topot akarják, ez a város krémje... – a legdögösebb csajok és a legjobb pasik. Csupa elegánsan öltözött és elegánsan viselkedő ember, élvezet rájuk nézni is. Ezek nem fognak részegen fetrengegni a földön, itt nem lesz balhé.” Volt már olyan, hogy valaki rosszul lett, ápolni kellett, vagy előfordult, hogy támogattam egy csajt, aki épp összefutott az exével. Nyugis közönség, de egyfajta óvatosság nem árt, mert Nápolyban könnyen félreértik, ha kedves vagy, a profi előzékenységét itt könnyen másféle készségességként értelmezik, de már megtanultam kezelni ezeket a helyzeteket.”

A kölcsönösségi viszonyok, a humán tőke kezelése gyakran visszatérő kifejezések Dominique mondataiban, aki, ne feledjük, a pénzügyi szektorból jön. Márpedig az üzleti életben és a showbizniszben egyaránt kulcsfontosságú a kapcsolatok kezelésének képessége, az ügyfél bizalmának megszerzése, az udvarias modor és a diszkréció. Rómában diplomázott színháztudományból, nagy színpadi rutin áll mögötte, plusz nyolc évig tanult flamenkőzni, hogy aztán hét évet húzzon le a Generalinál biztosítási tanácsadóként. Itt született, huszonévesen költözött Rómába, most a főváros és Nápoly között ingázik. Az a bizonyos rugalmasság, amiről annyi szó esik a médiában a fiatal generáció kapcsán, Dominique éltető eleme: „Egy befektetési alap és egy vacsorával összekötött diszkós buli mechanizmusai között igazából az égvilágon semmi különbség nincs.” És hogy örökre odahagyta-e a

pénzügy világát? „Á, dehogyan, szó sincs róla! Most épp egy brókernek dolgozom...”
Elbúcsúzunk. Tovaring szédítő magasságokig emelkedő túsarkain, s közben olyan magabiztosságot, nyugalmat áraszt, amivel csak az rendelkezhet, aki az egyetem alatt ókori klasszikus szövegekkel bíbelődve fárasztotta szemeit. Summa summarum, igazolva látom a sokszor hangoztatott igazságot: olyan időket élünk, amikor a túléléshez szó szerint éjtszappallá téve kell dolgozni.

PUSKÁS ISTVÁN FORDÍTÁSA

